

Myötäistä musiikkia

Muuttaessaan uudelle paikkakunnalle ihminen tuntee itsensä alkuun irtonaiseksi. Näin erityisesti Perniöön muutettaessa. Eräs täkäläinen tuttavani sanoi minulle kymmenisen vuotta sitten, ettei perniöläiseksi voi tulla. Perniöläiseksi täytyy syntyä.

Mistä siis löytää tietoja tapahtumista ja miten uskaltaa sellaisiin mennä. Perniönseudun musiikkikillasta tuli ainakin minulle tuki ja apu päästä mukaan paikallisiin rientoihin.

Kilta on kymmenen vuoden aikana järjestänyt monen monia pienimuotoisia konsertteja, joihin on mahtunut yleensä viitisenkymmentä kuuntelijaa. On voinut tiirailla ihmisten hienoja koteja, päässyt lähelle esiintyjä ja ennen kaikkea kuullut pienessä tilassa sykehdyttävää musiikkia.

Kilta ei ole itsestään paljoa melua pitänyt. Etenkin alkukauden toimijat Jussi Alho ja Jaana Ikonen ja nykyisetkin Sirkka-Liisa Ollikainen-Heinosen johdolla ovat antaneet tekojensa puhua eli sävelten soida.

Killan kymmenvuotiskonsertin lähtökohdat eivät olleet parhaimmat. Se pidettiin lukion salissa, joka ei oikein sovi soittamiseen. Konsertti alkoi perniöläisittäin hieman liian myöhään. Ihmiset olivat jo asettautuneet siltä viikolta. Lehmirannassa näyteltiin samaan aikaan Nerudaa, mikä takuulla vei pari tusinaa muuten kiinnostunutta. Konsertin esiintyjäryhmä, trio Albrekt Porista, olisi toden totta ansainnut runsaammin kuulijoita.

Trio Albrekt soitti neljä kehräävää ja kivasti keinuva teosta barokin aikakaudelta. Minulle elimellisiä ja dynaamisia muotoja korostava barokkimusiikki tuo aina mielen menuetin tapaisen menon. Barokkimusiikki kuulostaa säveltäjästä riippumatta hyvin samanlaiselta. Juuri keinuvalta ja kehräävältä. Mutta suuri JSB sieltä kyllä erottuu. Niin teki tässäkin konsertissa.

Trio Albrekt on kokoonpanoltaan perusbarokkia, cembalo, huilu ja sello. Tempaavan tulkinnan lomassa kiireisimmissä kohdissa tuntui, kuin kaikki soittajat eivät olisi ihan kerenneet kyytiin. Nuorelta sellistiltä Eeva Enqvistiltä olisin myös toivonut hieman jämakämpää vetoa.

Trion mielenkiintoisin soitin oli cembalo. Siinähan keveillä kynsillä räpsäytetään kieliä. Ääni kuulostaa rämähtävältä. Nykyään cembalo elää uutta kukoistustaan. Se johtunee kahdesta seikasta. Löytyy käteviä rakennussarjoja, joista saa halvalla kohutuullisen pelin. Ja sitten, melkoisesta koosta huolimatta sitä on kätevä liikutella, ja se mahtuu farmariauton takapaksiin.

Trio Albrektin cembalo on kuitenkin Ruotsista löydetty aito Sassmann, joka on Hollannissa valmistettu kunnon peli. Urkuri Anne-Marie Grundstén käski taitavasti merkkillistä soitinta ja piti trion hyvin paketissa.

pajen